

לפרשת אמור – תשע"ז

מה בין כיבוש האוורסט לספירת העומר

אורית ברנט

בפרשה אמור מובאת מצוות ספירת העומר: "וספרתם לכם ממחרת השבת) יום טוב ראשון של פסח, (מיום הביאכם את) מנחת (עומר התנופה, שבע שבתות) שבועות (תמימות תהיינה) "ויקרא כ"ג, ט"ו)

ספירה לקראת אירוע מרגש היא די מובנת. יש 2 סוגי ספירות: ספירה לאחור עם צפייה, כמו בשיגור של חללית.

וספירה שנייה היא ספירה מצטברת כמו ציון השגת שלבים בדרך לכיבוש הר האוורסט, שבה הגעה לכל שלב הנו השג בפני עצמו.

יצא לכולנו לומר פעם: "בעוד שבוע וחצי טסים לחו"ל" או... "60 יום עד לשחרור!" כלומר, הדרך הרגילה היא לפתוח בספירה לאחור לקראת היום הגדול ולעומת זאת, במקרה של ספירת העומר, אנחנו סופרים קדימה – מאחד לחמישים. מהו ההבדל?

על מנת להבין מהי הסיבה לשינוי, עלינו להשיב תחילה על שאלה בסיסית יותר: מדוע חיכה האלוקים 50 יום, מהרגע שבני ישראל יצאו ממצרים ועד שנתן להם את התורה? למה הוא לא נתן להם אותה במצרים, או מייד לאחר השחרור?

במשך למעלה ממאתיים שנה בני ישראל חיו בתוך החברה המצרית, שהייתה מוכרת בעולם כמרכז של טומאה והתנהגות לא מוסרית. ההשפעה הסביבתית חודרת ומפעפעת אל תוך ישותו של האדם, גם כאשר הוא אינו נוטל חלק פעיל במעשיהם של הסובבים. כך קרה גם לבני ישראל במצרים – , שבני ישראל "שקעו" לתוך 49 שערים (דרגות) של טומאה רוחנית, מתוך 50 דרגות אפשריות! לבני ישראל עדיין לא היו הכלים הרוחניים המתאימים לקבלת התורה.

ההשפעה האדירה של יציאת מצרים, עשר המכות וקריעת ים סוף, הובילה את עם ישראל לחירות גופנית .

ימי הספירה, מהווים תהליך של עבודה נפשית ותיקון המידות ברמה האישית רוחנית. השפת אמת בפרשתנו מדגיש כי ספירת העומר הינה הזמן הייעודי המובחר לעבודת תיקון זו:

"...ובוודאי מדזה נשאר זכירה בשמים לדורות ממילא יש התעוררות בנשמות בני" להתבטל אליו ית' בימים אלו. לכן כתי' וספרתם לכם כי הזמן מוכשר עתה לכך.... וכמו שהי' אז מעשה זו הכנה לקבלת התורה כמ"ש אח"ז הביאני המלך חדריו כו'. כמו כן כפי הברור וחפוש ותשוקה אליו ית' בימי הספירה בכללות ישראל וכמו כן בפרט כן זוכין אח"כ בשבועות לקבל הארה חדשה מקבלת התורה.

בספירת העומר יש שני מרכיבים בספירה: ציפיה לקבלת התורה וגם הצטברות, מצרפים עוד מעשה חסד ועבודת מידות עד הגעה לדרגה הרוחנית המתאימה לקבלת התורה.

49 הימים לספירת העומר מחולקים לשבעה שבועות, כשלכל שבוע העבודה הנפשית המיוחדת לו מקושרת לאחת מאותן שבע ספירות מעולם הקבלה.

השבוע הראשון המייחד את ספירת החסד, מסמל אהבה ונתינה אין סופית.

השבוע השני של ספירת העומר מתמקד בספירת הגבורה המסמלת צדק ומשמעת, גבורה יהודית בבחינת "איזהו גיבור הכובש את יצרו ."

השבוע השלישי הוא שבוע ספירת התפארת המסמלת הרמוניה ורחמים. היכולת- להתיר את התסבוכת שנוצרת, לא פעם, בין החסד לגבורה.

השבוע הרביעי הוא השבוע של ספירת הנצח המסמלת סבלנות.

השבוע החמישי הוא השבוע של ספירת ההוד המסמלת את הענווה.

השבוע השישי מוקדש לספירת היסוד המסמלת התקשורת. לאחר שתיקן את מידותיו חייב

האדם להיות מחובר לעצמו אך גם לערכים שמעליו . מידת היסוד מסמלת את החיבור של למה שלמעלה ממנו.

השבוע השביעי הוא השבוע של ספירת המלכות (השפעה, מנהיגות) – רק לאחר שתדע להנהיג באהבה, בשליטה, ברחמים, בנחישות, בענווה ובחיבור לערכים רק כך יקבלו את מנהיגותך ותוכל להיות מנהיג שהשפיע על המשך התקדמותו של העם היהודי בדרכו. ספירת העומר משמשת כמשל לחיים עצמם. הרבי מגור מדגיש שימים אלו "הם הכנה על כל השנה" - ימי ספירת העומר הם ימי התכוננות והתכווננות לכל השנה כולה, הכנה לקראת ההמשך המבורך המחכה לנו עם תום הספירה, העולם הזה הוא פרוזדור המוליך לטרקלין (מסכת אבות). סופרים אנו את "ספירת העומר" של חיינו: אנו מתקרבים בכל יום למטרה, לעולמנו הנצחי. יש תכלית לימים העוברים, יש ייעוד ומטרה לשנים החולפות, יש כיוון ויש יעד מוגדר. מתקרבים אנו כל ימי חיינו אל הרגע בו תתגלה לעינינו השכינה, דפדפנו דף ועוד דף בספר חיינו, ונוכחנו לדעת כי בנינו את עצמנו, את האדם השלם.